

Mooie bal

Een lange, warrige baard, een jas vol vlekken en een scheur in zijn broek. Zijn zolen vielen bijna onder zijn schoenen vandaan. De lange grijze haren deden niet onder voor die van Sinterklaas. Alleen waren deze niet netjes geborsteld. En zijn gezicht stond, zoals altijd, op onweer.

‘Kijk. De Zwerver staat er weer.’ Jens knikte in de richting van de hoekvlag.

Daar stond Bertus. De man stond vaker naar de voetbalwedstrijden te kijken.

‘Ik zag het al toen we naar de kleedkamer liepen.’ Lieuwe deed een paar snelle dribbelpasjes op de plaats.

‘Hé kijk. Michiel en Daan zijn al klaar met spelen.’ Jens herkende zijn klasgenoten al van ver. ‘Ben benieuwd of ze gewonnen hebben.’

Ze liepen naar de twee jongens die langs de zijlijn stonden te wachten tot de tweede helft zou beginnen.

‘Gewonnen?’ vroeg Lieuwe.

Michiel draaide zich om. Hij liet zijn spierballen zien. ‘Wat dacht je dan? Volgende week winnen en de kampioensschaal is binnen!’

Jens vroeg zich af of hij dat wel kon: zo’n spannende wedstrijd spelen. Hij zou vast zo zenuwachtig zijn dat hij geen bal zou raken. Maar die jongens van de JO11-1 waren zo goed, die hadden daar vast geen last van.

‘Hoeveel staat het bij jullie?’ vroeg Daan.

‘1-0 achter.’ Jens haalde zijn schouders op. ‘Maar bij ons staat er niets meer op het spel.’

De scheidsrechter liep achter hen langs het veld op. ‘Kom mannen, we gaan weer beginnen. Veel te koud om stil te staan.’

Jens zocht zijn plek op in het veld. Hij stond altijd rechtsachter. Meestal een overzichtelijke plek. Hij kwam niet zo vaak aan de bal en als hij hem een keer kreeg, speelde hij hem zo snel mogelijk door. Hij was altijd weer opgelucht als hem dat lukte.

Jens wachtte op de aftrap. Bertus stond nu langs de lijn. Hij zag er van dichtbij nog enger uit dan van veraf. Het was niet zo gek dat alle kinderen in de buurt hem ‘De Zwerver’ noemden.

De scheidsrechter floot. Jens moest zich op de wedstrijd concentreren.

De twee elftallen waren aan elkaar gewaagd. Het spel golfde op en neer en Jens had zijn handen vol aan zijn directe tegenstander. Maar het ging lekker, hij won veel duels en pakte hem een paar keer goed de bal af.

Tien minuten voor het einde van de wedstrijd maakte de linksbuiten een beweging alsof hij binnendoor ging passeren. Toen ging hij toch buitenom en passeerde Jens. Jens herstelde zich razendsnel. Met een perfect uitgevoerde sliding veegde hij de bal voor de voeten van zijn tegenstander vandaan. Jens stond snel weer op en legde de bal goed. Hij zag Lieuwe, die in de spits stond, zijn hand opsteken als teken dat hij vrij stond. Jens haalde diep adem. Lieuwe stond zeker dertig meter verder. Als zijn voeten nu maar deden wat hij in zijn hoofd had...

Hij raakte de bal perfect. Hij stuiterde met een grote boog voor Lieuwe, die hem met een eenvoudige beweging mee kon nemen. De weg naar het doel was vrij en alleen de doelman kon een doelpunt voorkomen.

Jens zag vanaf hun eigen helft hoe Lieuwe gebruikmaakte van zijn snelheid en vlak voor de uitkomende

doelman even inhield. Daarna plaatste hij de bal met een schot langs de doelman. Via de binnenkant van de paal verdween de bal in het doel. Lieuwe stak zijn handen in de lucht en liep juichend terug naar hun eigen helft.

‘Goed gedaan!’ Al zijn teamgenoten feliciteerden Jens. Een pass zoals hij zojuist verstuurd had, zag je niet vaak bij de D-junioren.

‘Prachtig, Jens!’ Lieuwe sprong in zijn armen. ‘Wat een bal!’

Jens gloeide onder de complimenten. ‘Gelukje, jongens,’ zei hij. Maar zijn hart bonsde.

De wedstrijd eindigde in 1-1. Jens bedankte de scheidsrechter voor het fluiten en zijn tegenstanders voor het spelen. Daarna liep hij naar Michiel en Daan.

‘Heb je stiekem geoefend?’ vroeg Michiel. ‘Zo’n pass hebben we nog nooit van je gezien!’

Jens glimlachte alleen maar. ‘Gelukje, jongens,’ zei hij nog eens. Toen liep hij door naar de kleedkamer.

Bertus hing bij de ingang rond. ‘Jij kunt meer dan je denkt,’ bromde hij. ‘Je moet maar eens bij mij langskomen.’

Jens wist niet hoe hij moest reageren. Snel liep hij verder.

‘Dat ga je niet doen, hoor.’ Lieuwe legde zijn hand op de rug van Jens. ‘Wat moet die griezel van je?’

Uitnodiging

Jens kamde zijn haren voor de spiegel in de kleedkamer. Alleen Lieuwe en hij waren er nog.

‘Moeten we weer de kleedkamer aanvegen.’ Lieuwe had de bezem al in zijn handen. ‘Volgende week ga ik als eerste douchen, dan ben ik als eerste de kleedkamer uit.’

Jens grinnikte. Hij deed gel in zijn haar. ‘Dat roep je elke week.’

‘Volgende week doe ik het echt.’ Lieuwe verzamelde de rommel in de hoek. ‘Ben je nou nog niet klaar? Eigenlijk moet jij vege. Jij bent het laatste klaar.’

Jens stopte de tube gel en zijn kam in zijn tas. ‘Ja joh, dan moet je niet beginnen voor ik klaar ben.’ Hij stak zijn tong uit naar Lieuwe.

‘Gaan we?’

Samen liepen ze naar de kantine.

Onderweg werd Jens aangesproken door een oudere man. ‘Mooie pass, Jens Sprenger.’ Hij legde zijn hand op Jens’ schouder.

Daar gaan we weer, dacht Jens.

‘Als jij toch eens tien procent van het talent van je vader had, jongen. Dan zou je allang in de JO11-1 spelen en misschien ook wel een van de besten zijn.’

Jens knikte beleefd. ‘Dat weet ik, meneer Van Paaschen.’ Het leek wel of de oude man tranen in zijn ogen had.

‘Als ik denk aan de wedstrijden die je vader hier gespeeld heeft...’ Hij maakte zijn zin niet af, haalde de rug van zijn hand langs zijn ogen en liep door.

‘Word je daar nou nooit eens moe van?’ Lieuwe had een paar meter verderop staan wachten. ‘Altijd maar vergeleken te worden met je vader?’

‘Valt wel mee,’ zei Jens. ‘Het is ook wel leuk om te horen. Ik ben best trots op hem, want ik denk wel dat hij de beste speler ooit van onze club is.’

‘Dat weet ik wel zeker,’ bromde Lieuwe. ‘Als ik mijn vader over die van jou hoor praten, dan moet hij beter zijn dan Cristiano Ronaldo en Lionel Messi samen.’

Jens lachte. ‘Hoe langer het geleden is, hoe meer volwassenen overdrijven over vroeger.’

Lieuwe duwde de deur van de kantine open en legde zijn tas in het rek. Jens deed hetzelfde en liep achter Lieuwe aan de kantine in.

‘Hé, daar is je vader.’ Lieuwe wees naar een groep mannen in het midden van de kantine. ‘Ik heb hem bij de wedstrijd niet gezien.’

‘Te koud waarschijnlijk.’ Jens liep recht op zijn vader af, maar die zag hem al aankomen. Hij draaide zijn rolstoel en reed op hem af. Jens liep naar de tafel waar al een paar ploeggenoten zaten.

‘Hoi pap.’ Jens boog voorover en gaf zijn vader een kus.

‘Hé jongen. Lekker gevoetbald?’

Jens knikte. Hij wilde eigenlijk meteen over zijn mooie pass vertellen, maar hij wilde niet opscheppen. En zonder de goede actie van Lieuwe, die de pass tot doelpunt had gepromoveerd, zou niemand het er meer over hebben.

‘Je had een mooie pass in huis.’ Papa reed terug naar zijn vrienden.

Jens liep achter hem aan. Blijkbaar was zijn actie al besproken. ‘Zeggen ze dat hier?’ Hij hoorde zelf de blijdschap in zijn stem.

‘Nee, ik heb hem zelf gezien. De laatste tien minuten heb ik gekeken.’

Cool. Dat papa juist die ene actie had gezien! Misschien wel zijn beste actie van het hele seizoen. Jens ging zitten. Zo kwam hij op gelijke hoogte met zijn vader.

‘Precies in de loop van Lieuwe die hem goed afmaakte, maar tachtig procent van het doelpunt kwam op jouw naam.’

Jens zag een glinstering in papa’s ogen. Hij wist heus wel dat zijn vader het leuk zou vinden als Jens net zo goed zou worden als hijzelf. Maar Jens had gewoon minder talent. En papa was aanvaller geweest en hij was verdediger. Niet met elkaar te vergelijken.

‘Lieuwe maakte het wel koeltjes af.’ Jens schoof zijn stoel weer naar achteren. ‘Zal ik wat drinken halen?’

‘Doe maar een koffie.’ Papa keek naar Jens’ vrienden, maar die waren allemaal nog voorzien. Hij greep in zijn zak en gaf hem een paar munten.

Jens liep naar de bar en hij bestelde een koffie en een cola. Ineens werd hij op zijn schouder getikt.

‘Luister, Jens.’

Hij herkende de stem van De Zwerver al voor hij had omgekeken. Een koude rilling ging over zijn rug. Bertus wist zijn naam? Wat moest hij van hem? Gelukkig, daar waren de koffie en cola. Snel draaide hij zich om. Hij deed

net of hij Bertus niet had gehoord en liep naar zijn vader.

‘Je moet echt bij me langskomen,’ klonk het nog achter hem. ‘Ik denk dat ik een leuke verrassing voor je heb.’

Jens knikte beleefd, maar liep door. Hij had geen zin in een gesprek met die man. Waarom werd hij eigenlijk toegelaten tot de kantine? Op school zeiden ze niet voor niets dat hij gevaarlijk was. Maar ja, zolang er geen bewijs was, konden ze Bertus natuurlijk niets verbieden.

Papa pakte de koffie aan en Jens ging weer bij hem zitten. Zou hij zijn vader vertellen dat Bertus hem uitgenodigd had, twee keer zelfs? Hij besloot het niet te doen. Nu niet, in ieder geval. Hij hoopte dat hij het nog even met zijn vader over zijn mooie pass kon hebben.